

Stimate Om...

unt conștient că această scrisoare te-ar putea surprinde mai mult sau mai puțin, în funcție de imaginația pe care o ai.

Nu trebuie să răspunzi. Te rog să o analizezi cu sufletul și să te lași purtat de conștiință.

Eu sunt... un copac... aici cred că deja începi să ai dubii în privința scrisorii. Strămoșii mei nu au avut în doieli când v-au văzut pentru prima dată, pe tine și pe semenii tăi, acum milioane de ani. Ei știau că tu, domnule Om, vei avea grijă de natură cu tot ce se găsește în ea, dar și-au dat seama că nu toți sunteți la fel.

Creierul tău s-ar plictisi dacă îți voi explica totul științific, deci mă voi adresa sufletului pe care voi îl considerați minuscul, dar care este totuși uriaș...

De când mă știu, am locuit într-o pădure pustie, la poalele unui munte, dar într-o zi, o familie s-a așezat la umbra mea. Curios, i-am urmărit cu cea mai mare atenție pe fiecare în parte, dar mai ales pe copil. La început au stat pe păturica lor albastră ca cerul și au mâncat grâu amestecat cu drojdie pus la cuptor, în care erau mici bucățele de legume. Apoi s-au întins pe pătură și preț de câteva momente s-au uitat la marea plutitoare, după care și-au acoperit ochii cu pleoapele și au adormit. După un timp părinții au deschis ochii și au verificat triști, dar plini de speranță, sufletelul ce se odihnea lângă ei, după care s-au ridicat și s-au ascuns în spatele trunchiului meu. Mama a început să plângă încet, iar tatăl copilului încerca să o consoleze.

Dumnezeu a dat copacilor puterea de a citi ofurile oamenilor din simpla lor respirație.

Fiind străin de oameni, am reușit cu greu să înțeleg ce îmi „vorbea” oxigenul eliminat de făptura feminină, dar am înțeles esențialul. Copilul lor a moștenit o boală numită *fibroză chistică pulmonară*. Această maladie afectează plămânii fragili care nu pot să elimine impuritățile din aer, astfel încât orice substanță mirositoare, nepotrivită organismului, ar putea sufoca copilul. Am mai înțeles că tratamentul medical nu era de ajuns. Doctorul i-a prescris copilului aer curat, aflat numai în pădurile de la poalele munților. Familia a cumpărat o casă în zona în care trăiam și eu de foarte multă vreme. Ca orice părinți, își doreau ce era mai bun pentru copilul lor și astfel au ales să se izoleze de lume în acea pădure pustie, dar plină de sănătate – sănătate pe care le-o putea oferi doar natura și un mediu înconjurător nepoluat.

În fiecare zi se întâmpla la fel: aceeași pătură albastră, același ritual al somnului, aceleași lacrimi ce îmi cădeau pe rădăcini și aceleași gânduri triste ale părinților. O poveste melancolică, totuși aproape

fericită, fiindcă, în mijlocul naturii, starea copilului era stabilă. O poveste care a încetat după cinci luni, deoarece atunci ați apărut voi...

Marile industrii au defrișat pădurea de care nimănui nu-i păsa.

Au otrăvit apele cu mașinăriile lor și au distrus cuiburile animalelor, omorându-le chiar dacă o mare parte dintre ele erau protejate de lege.

Așa sunteți voi!!!

O parte dintre oameni!

În goana pentru faimă și avere, uitați de consecințele ireversibile și inevitabile ale faptelor voastre. „Cotropitorii” mi-au transformat toți prietenii în bucăți lucioase de celuloză, care, oricât de firavi păreau, țineau pământul cu rădăcinile lor puternice pentru a nu distruge viețile oamenilor din josul muntelui. Dar mai rău de atât, spațiul eliberat a fost folosit pentru a construi un procesor chimic de substanțe, ce nu trebuia să se afle în apropierea orașelor. Dintre toți, doar eu și alți câțiva copaci am rămas pe proprietatea familiei pe care o cunoșteam.

Familia nu mai avea bani pentru a se muta și astfel a fost obligată să locuiască într-un deșert de cioturi, în apropierea cărora a fost construit un ucigaș bio-chimic, care avea să distrugă atât viața lor, cât și a altor milioane de oameni.

Au trecut zile grele în care noi, copacii rămași, ne străduiam să producem oxigen curat cât o pădure, pentru copilul care avea atâta nevoie de el pentru a trăi. Era nevoie să stea numai în pat, deoarece aerul de afară îi afecta și mai mult starea de sănătate, fiind poluat cu toate substanțele toxice produse de monstrul ucigaș construit de mâna omului.

Tragedia acestei familii m-a determinat să-ți scriu această scrisoare și sper ca mesajul ei să ajungă la sufletul tău.

Semnat...

(copac – în limba japoneză)

P.S. De când am început să scriu și până povestea mea a ajuns la tine, 380 de mii de copaci au fost tăiați, de două ori mai multe cuiburi de păsări au fost distruse și cel puțin o viață a fost pierdută din lipsa oxigenului nepoluat...

Cu respect...

Claudiu Nohai